

LBRIS

We know
books

ADAM SILVERA

**SUPRAVIEȚUITORUL
VREA
SĂ MOARĂ
LA
SFÂRȘIT**

Traducere din engleză de Irina Stoica

YA COLECTIA
YOUNG
ADULT

PARTEA ÎNTÂI

ZILELE NESFÂRȘITE

Crainicii Morții au schimbat pentru totdeauna nu doar modul în care trăim cu toții înainte să murim, ci și viețile celor care-și contemplă moartea. Dacă cei care suferă nu au fost sunați de Crainicii Morții, nu e Ziua Sfârșitului pentru ei. Clar și simplu. E extrem de dureros să vezi cum oamenii încearcă să dovedească că cei de la Crainicii Morții se înșală în privința lor. Cea mai mare dorință a mea este ca, trăindu-și viața, fiecare suflet să se vindece și să nu mai aștepte să fie sunat de noi.

Joaquin Rosa, creatorul Crainicilor Morții

22 iulie 2020

PAZ DARIO

07:44 (PDT*)

Crainicii Morții nu mă mai sună odată să-mi spună că o să mor. Mi-aș dori să o facă.

În fiecare noapte, între miezul nopții și trei dimineța, când mesagerii anunță lumea că a sosit Ziua Sfârșitului lor, stau treaz și mă uit fix la telefon, încercând să-l fac, cu puterea minții, să pornească acele clopote sinistre care îmi vor anunța moartea timpurie. Sau moartea târzie, dacă e să fim onești despre cât de puțin îmi doresc să mai fiu în viață. Visez la noaptea în care îl voi putea întrerupe pe mesagerul meu, în timp ce își exprimă condoleanțele și îi voi spune doar:

— Mulțumesc pentru cea mai bună veste pe care am primit-o vreodată!

Și apoi cumva voi muri în sfârșit.

Telefonul meu nu a sunat azi-noapte, așa că trebuie să mai trăiesc o altă Zi Nesfârșită.

Mereu mă prefac că am poftă de viață cu oamenii care încearcă din răspuțeri să mă țină în viață: cu mama, evident; cu tatăl meu vitreg, care a fost consilier vocațional și încă se mai poartă ca atare; cu terapeuta mea, pe care o mint în fiecare joi după-amiază; și cu psihiatrul meu, care îmi

* Ora de vară de pe Coasta de Vest (n.t.).

prescrie antidepresivele cu care am făcut supradoză în martie. Aproape că mă simt vinovat că le irolesc timpul tuturor, din moment ce sunt o cauză pierdută. Dar, dacă nu îi pot convinge pe toți că am încercat să mă sinucid doar din cauza documentarului despre incidentul acela din copilăria mea, o să fiu trimis la o clinică unde sunt internați pacienți cu tendințe suicidale, unde nu numai că o să fie și mai mulți oameni care o să încerce să mă țină în viață, dar nici n-o să mai am vreo șansă să încerc iar să mă omor.

Dacă această Zi Nefârșită merge așa cum sper, poate chiar o să vreau să mai rămân.

Pentru prima dată în aproape zece ani, am fost chemat la o a doua audiție. Și nu e orice audiție, ci un test de compatibilitate pentru a juca rolul iubitului din film. Și nu e orice film, ci adaptarea unuia dintre romanele mele fantasy preferate, *Inimă de aur*. A fost nevoie doar de un clip de prezentare bestial și să mint cu privire la cine sunt.

Acum nu mai trebuie decât să obțin rolul vieții mele.

Mă agit în dormitor, repet replicile, chiar dacă deja le-am învățat pe dinafară. Totul în camera mea e alb-negru, mai puțin cărțile, piesele de teatru și jocurile video care îmi distrag atenția în Zilele Nefârșite. Mama mi-a cumpărat o plantă-zebră mare, care, în ciuda numelui, nu se potrivește cu atmosfera din cameră. A fost drăguță ideea de a adăuga o pată de verde natural, dar de-abia reușesc să am grijă de mine, așa că planta s-a înnegrit, din cauză că nu am îngrijit-o cum trebuie; trebuie s-o arunc, pentru că nu suport să văd o plantă care moare înaintea mea.

OK, trebuie să mă pregătesc. Îmi pun replicile în exemplarul din *Inimă de aur*, talismanul de 912 pagini pe care îl țin în rucsacul de drumeții. Îmi iau tricoul negru și blugii, așa cum mi-au cerut cei de la audiții, și mă pregătesc să intru în duș, când observ jurnalul zilnic de pe podea. Îl arunc imediat în sertarul noptierei, unde-i e locul, din moment ce am uitat

să fac asta la trei dimineața; nimeni nu trebuie să vadă ce-i acolo.

Deschid încet ușa și aud cum din bucătărie răsună un cântec spaniol, la radioul vechi pe care l-am pus pe frigider după ce am aruncat toate sticlele de alcool. Mama și Rolando râd în timp ce pregătesc micul-dejun, înainte ca ea să plece la serviciu. Momentele de genul ăsta, în care mama nu-mi aduce plante și nu-mi controlează doza de antidepressive, mă fac să sper că va fi bine dacă voi muri. Chiar dacă nu asta a zis după tentativa mea de suicid – vorbesc doar despre cea din martie, deoarece nimeni nu știe despre a doua.

Înainte să mă prefac că sunt Paz-cel-fericit de față cu mama și Rolando, trebuie să mă pregătesc, ca orice actor care trece mai întâi pe la cabina de machiaj și de coafură. Am fost o singură dată pe un platou de filmare, când aveam șase ani, dar îmi aduc aminte cât de tare mi s-a părut când stiliștii m-au ajutat să-mi intru în rol, înainte ca regizorul să strige: „Acțiune!” Acum fac toate astea singur, înainte să-mi joc propria fericire.

Ies repede pe hol și intru în baie, unde încă e cald și umezeală de când și-a făcut Rolando dușul de dimineață. Șterg oglinda aburită și încerc să văd personajul negativ pe care îl văd cu toții, dar văd doar un băiat care și-a vopsit blond părul negru, ca să obțină rolul ăsta, și care își lasă lung părul creț, ca să ascundă chipul pe care toată lumea îl știe din documentarul despre prima Zi a Sfârșitului, în loc să și-l aducă aminte din rolul secundar, dar cândva promițător, din ultimul film cu Scorpius Hawthorne.

Apa rece din duș mă trezește brusc, înainte să întorc robinetul atât de mult, încât apa fierbinte să-mi înroșească pielea arămie. Mă forțez să stau acolo, chiar dacă trupul meu vrea să capete control asupra picioarelor și să se dea în spate. În cele din urmă, învinge trupul și ies din duș.

Pe chiuvetă sunt înghesuite lucrurile mamei și ale lui Rolando, peria ei, plină de fire negre și albe, pieptănul și gelul

Lui, săpunul cu cactus, pe care l-au luat din târgul Melrose, și farfuriuța de porțelan pe care mama își lasă mereu inelul de logodnă când se dă cu cremă. În afară de periuța de dinți din paharul de plastic portocaliu, alături de ale lor, nu e niciun semn al existenței mele. Special am făcut asta. Când o să mor, vreau ca mama să uite de mine cât poate de mult. Asta înseamnă să nu-mi vadă lucrurile prin spațiile comune. Dacă mama o să fie bântuită de moartea mea, o să trebuiască să se mute iar, ca să scape de fantoma mea, așa cum am făcut după moartea tatei, dar casa asta, pe care mama și Rolando au cumpărat-o împreună, e lucrul care-i place cel mai mult la viața în Los Angeles. Reprezintă un nou început pentru noi.

Sau ce ar fi trebuit să fie un nou început.

În afară de biletul de adio pe care i l-am lăsat mamei, ar trebui să scriu unul și pentru Rolando, prin care să-i spun să-mi vândă lucrurile la târg, pentru că știu că pe mama n-o s-o lase sufletul să le vândă personal. Ea aduce banii în casă, dar și așa de-abia ne descurcăm; de multe ori mâncăm pâine veche de o săptămână. Probabil ar scoate câteva mii de dolari pe exemplarul meu din ultima carte din seria cu Scorpius Hawthorne, cu autograf, și pe fotografiile polaroid pe care ea le-a făcut, în care apar alături de ceilalți actori.

Excursia aia în Brazilia, când m-am dus cu mama să filmez scena în care am apărut, a fost incredibilă; încă nu îmi vine să cred că am avut ocazia să vizitez platoul legendar cu Castelul Milagro și...

Nu, n-am voie să mă las distras de amintirile de când l-am jucat pe Larkin Cano când era copil, acum am alt rol pe care trebuie să mă concentrez. Nu cel pentru audiții. Ci rolul pe care îl joc în fiecare zi care nu e Ziua Sfârșitului.

Îmbrăcat și curat, apăs clanța și șoptesc: „Acțiune!”

Devin Paz-cel-fericit.

— Bună dimineața, zic cu un zâmbet larg, demn de un premiu Oscar, când intru în sufragerie.

Mama și Rolando mănâncă tacos la masa mică din colț, în timp ce joacă Othello, jocul care îmi plăcea la nebunie când eram mic. Ridică privirea și îmi zâmbesc sincer, pentru că mama-cea-fericită și Rolando-cel-fericit nu sunt doar niște roluri.

— Neața, Pazito, zice mama.

Și să mi se zică Pazito îmi plăcea la nebunie când eram mic.

— Ești gata?

— Da, răspund, fluturând foile cu replicile.

Rolando îmi întinde o farfurie plină.

— Mănâncă, Paz-Man. O să ai nevoie de energie.

Mă forțez să mănânc, pentru că o să intre la bănuieli dacă nu o fac. Adevărul e că, deși de obicei n-am poftă de mâncare, aș da orice să am poftă de viață. Uneori mă simt așa de gol pe dinăuntru încât mă doare stomacul, ca și cum îmi urlă după un strop de fericire, dar nu e niciodată ceva de mâncare sau nimic nu mi se pare apetisant sau, când în sfârșit am poftă de ceva, mi se pare că nimeni nu vrea să-mi preia comanda.

— Ai nevoie de ajutor cu replicile? întrebă Rolando.

Îl refuz pentru că, prima dată când am filmat clipul de prezentare, Rolando mi-a fost partener și a fost mult prea dramatic, ca și cum se credea la o audiție pentru o telenovelă în spatele camerei. A trebuit să-l dau afară și să preînregistrez replicile celui alt personaj cu o voce mai groasă, urmând ca apoi doar să umplu golurile cu replicile personajului meu. Datorită filmării ăsteia am fost chemat la a doua audiție. Nu vreau să am iar vocea lui Rolando în minte.

— Ce zici, te duc cu mașina la audiție? mă întrebă Rolando, mereu disperat să-mi arate că e diferit de tata și, da, știi asta.

— O să merg pe jos. Vreau să ies la aer curat.

Ridică mâinile, în semn că se predă.

— Eu o să îmi iau liber azi, în caz că te răzgândești.

LIBRIS | We know books

— N-ai nevoie mai întâi de o slujbă, ca să poți să-ți iei o zi liberă? Întreb și mă prefac că râd, ca să pară o glumă, dar mama mă ceartă oricum, în timp ce Rolando râde la rîndul lui.

Și rîsul lui e fals.

— Îmi iau o zi liberă de la căutat un loc de muncă, răspunde, în timp ce pregătește ceaiul, apoi începe să spună ce urmează să facă prin casă.

Nu-l mai ascult.

Luna trecută, Rolando a fost dat afară de la colegiul local, în urma unor tăieri de fonduri. E nasol, pentru că îi plăcea să meargă iar la birou, mai ales după ce mi-a fost profesor acasă aproape tot liceul, dar ipoteca și facturile medicale sunt și mai nasoale. Acum are pretenții de la următorul loc de muncă.

— Nu vreau ceva în care să mă implic emoțional, zice mereu.

Postul ăla de consilier vocațional a fost perfect, pentru că era o meserie care îi cerea să vorbească despre alte meserii, în timp ce și ajuta alți oameni. Spre deosebire de anii ăia groaznic de obositori, când a fost consilier psihologic la o școală primară.

— Cine ar fi zis că niște copii pot avea asemenea probleme? a tot zis în nenumărate rînduri, chiar și de față cu mine, cineva care se confruntase cu multe probleme în copilărie.

Și, evident, a mai fost și perioada extrem de scurtă, dar solicitantă, când a lucrat ca unul dintre primii mesageri ai Crainicilor Morții. Au trecut aproape zece ani de când și-a dat demisia, în prima Zi a Sfârșitului. În aceeași zi în care viața mea s-a schimbat atât de repede, încât m-am transformat în copilul ăla cu multe probleme.

O să fie incredibil dacă obțin rolul ăsta înainte să facă el rost de un loc nou de muncă.

Rolando îi întinde o cană de ceai mamei și o sărută.

— Poftim, glorioasă Gloria.

Sunt așa de fericit că mama e îndrăgostită – și că de data asta chiar e dragoste adevărată –, dar uneori mi-e greu să mă uit la ei, știind că o să mor fără să fi fost iubit vreodată. În fiecare noapte, când stau în pat, singur, și sper că mă vor suna Crainicii Morții, mă întreb dacă mi-ar fi frică de moarte dacă aș avea pe cineva lângă mine. Cineva care să mă țină în brațe. Cineva care să mă sărute. Cineva care să mă iubească.

Dar cine ar putea să se îndrăgostească de un criminal?

Nimeni, evident.

Mă duc să-mi spăl farfuria și las apa fierbinte să mă ardă din nou. Închid robinetul înainte ca cineva să observe că mâinile mele sunt mai curate decât farfuria.

— Pazito?

— Da, mama?

— Te-am întrebat dacă ești bine.

Dacă vrei să fii un actor bun, trebuie să fii un ascultător bun, dar eram așa de pierdut în propriile gânduri, că nu mi-am auzit partenera de scenă. Acum mă uit la ea ca și cum mi-aș fi uitat replicile. Îmi ies din rol, ca și cum masca și costumul lui Paz-cel-fericit sunt smulse de pe mine, lăsând să se vadă un actor care nu muncește și care nici măcar nu merită să muncească. Nu, sunt un actor foarte bun și, da, actorii foarte buni trebuie să fie ascultători foarte buni, dar trebuie și să joace cu sinceritate. Așa că o să fiu sincer – sau, mă rog, oarecum sincer.

— Scuze, mama, sunt puțin stresat de audiția asta, îi zic, în timp ce mă uit rușinat în pământ.

Poate joc un rol, dar asta chiar e adevărat: nu mă simt bine, dar, uite, vorbesc, nu mai țin totul în mine, ca data trecută. Apoi termin replica cu o minciună:

— Sunt bine.

Picioarele scaunului mamei zgârie podeaua, apoi se opresc. Își dorește cu disperare să mă aline, dar i-am zis că am nevoie

de spațiu când spun ce simt, pentru că orice lucru mărunț pare și mai complicat când mă protejează excesiv. Am folosit toate cuvintele potrivite, pe care le-am învățat de la terapeuta mea, și funcționează, dar știu cât de greu îi e mamei să nu mă dădăcească.

Și mie mi-e greu. De m-ar putea salva o îmbrățișare...

— Cel mai important lucru e să fi tu însuți la audiție, zice mama.

— Nu trebuie să joace un rol? Întreabă Rolando.

— Trebuie să aducă personajul la viață, așa cum doar el știe s-o facă, zice mama.

Mereu m-a susținut mult să-mi urmez visurile de când eram mic.

— Acum du-te și transformă audiția asta în marea ta revenire, Pazito!

— Așa voi face.

Niciodată n-a existat o miză mai mare. Dacă nu iau rolul ăsta, chiar că n-o să mai am niciun motiv să trăiesc.

Mă îndrept spre ușă, când mama strigă:

— Stai să-ți aduc...

N-o mai aud când intră în dormitorul ei.

Știu deja că se duce să-mi aducă antidepresivul. Cutia mea de Prozac e ascunsă undeva în camera ei, pentru că nu are încredere în mine să-mi iau singur doza recomandată, de prima dată când am încercat să mă sinucid.

Am avut motivele mele.

În ianuarie, Piction+ a lansat documentarul *Apeluri pierdute sinistre*, despre Duzina Mortii, cei doisprezece Deckeri care au murit în prima Zi a Sfârșitului fără vreun avertisment, din cauza unei erori misterioase care s-a produs în sistemul la fel de misterios al Crainicilor Mortii. Apărea câte un episod pe săptămână, fiecare prezentând cazul câte unui Decker. Ultimul episod a fost despre tata, care nu credea în Crainicii Mortii. Scenariștii au vrut să ne includă și pe noi,

dar mama a refuzat și i-a implorat să nu continue proiectul, pentru că ar fi redeschis o rană adâncă (ca și cum s-ar fi închis vreodată). Rugămintele ei au fost ignorate, pentru că „istoria trebuie să fie ținută minte”. Nu ne-am mirat deloc când am aflat că producătorii erau pronaturaliști, oameni care vor să mențină modul natural în care oamenii trăiau și mureau înainte de Crainicii Morții. Scopul documentarului n-a fost niciodată să onoreze istoria. A fost o lovitură la adresa Crainicilor Morții. Și eu am picat la mijloc.

Ca și cum anxietatea mea nu ajunsese deja la cote maxime, episodul a fost lansat în aceeași săptămână în care guvernul a emis ordinul prin care toată lumea trebuia să rămână în casă pentru a preveni răspândirea coronavirusului, astfel încât nimeni nu avea nimic mai bun de făcut decât să se panicheze și să se uite la televizor. A fost de-a dreptul sufocant să mă uit la conferința de presă cu cei de la Centrele pentru Prevenirea și Controlul Bolilor și Crainicii Morții, unde au estimat că peste trei milioane de oameni ar putea muri în întreaga lume dacă nu stăm în case, iar documentarul a sporit și mai mult neîncrederea în Crainicii Morții, readucându-le aminte oamenilor de eroarea fatală din urmă cu zece ani.

În orice caz – fie că ar fi fost o pandemie, fie că nu –, lumea mea avea să devină de nesuportat după lansarea episodului final. Nu l-am văzut, dar se pare că producătorii au transformat într-un circ trauma mea din copilărie și procesul care a urmat, făcându-mă să par un mercenar psihopat, antrenat de mama, ca să poată să-și continue aventura cu Rolando. Și milioane de oameni chiar au crezut asta.

Așa că, în a patra zi de ascuns în casă, la o oră după ce apelurile s-au încheiat, am încercat să dovedesc că cei de la Crainicii Morții se înșală și am înghițit toată cutia mea de antidepressive și am dat pe gât o sticlă de bourbon a tatălui meu vitreg.

Apoi am așteptat să mor, ceea ce pare să devină leitmotivul vieții mele.

LIBRIS | Wokaw

Mi s-a încetșat privirea, am făcut febră mare și am fost cât pe ce să leșin, șocat că în sfârșit aveam să mor. Eram prea slăbit și amețit și beat și aproape de moarte ca să plâng de cât de oribil era că ajunseseam în locul ăsta întunecat, dar eram și fericit că aveam să scap o dată pentru totdeauna. Aș fi murit dacă mama nu s-ar fi trezit dintr-unul dintre coșmarurile ei obișnuite cu tata, doar ca să dea de ceva și mai rău: de mine inconștient, zăcând în propria vomă.

Nici acum nu-mi aduc aminte când am căzut din pat sau drumul la spital cu ambulanța sau cum mi-au făcut spălături stomacale, dar încă mă bântuie momentul în care m-am trezit la Terapie intensivă, legat cu cătușe de pat, ca și cum aș fi fost criminalul periculos din documentar, iar mama și-a dat jos masca chirurgicală și m-a implorat să nu mai fac așa ceva vreodată.

— Știi că îmi place să fac planuri, mi-a zis mama printre lacrimi, strângându-mă de mână. Dar nu vreau să planific o viață fără tine, Pazito. Dacă îți iei viața, atunci o să fac un plan să mi-o iau și eu pe-a mea.

Mi-am petrecut trei zile la psihiatrie, gândindu-mă la ce a zis mama. O iubesc foarte mult, dar urăsc amenințarea asta că s-ar putea omori și ea dacă m-aș sinucide. Are așa de multe motive să trăiască, chiar dacă n-o să mai fie mamă, pentru că singurul ei copil a murit.

Nu mai suport presiunea asta de a trăi când nu am niciun motiv pentru care să trăiesc.

Trebuie să-mi trăiesc viața - și moartea - așa cum e mai bine pentru mine.

Dar nu m-am mai grăbit, pentru că mi-am învățat lecția de când am încercat să arăt că cei de la Crainicii Morții se înșală. Am avut prima tentativă de suicid în martie, dar nu poate să afle nimeni de cea de luna trecută, de ziua mea, altfel n-o să mai am șansa să încerc încă o dată peste zece zile, când se vor împlini zece ani de la moartea tatei.